

Den store redsel

NARVA

Et minne fra Østfronten 104432

Av N. H.

I fem uker hadde vår bataljon ligget i brohodestillingen foran Narva.

Fem kjedelige, ensformige uker... Det var å stå vakt i to timer og sove fire i bunkersen. De to timene var uendelig lange, de fire var allfor korte. En sto og stirret inn i mørket om natten eller satt nede i skyttergraven om dagen — begge dele var like kjedelige.

Bunkersene var små og trange. Det var soveplass til seks i hver av dem, men det bodde ni mann der — tre sto jo alltid på vakt.

Og vi var plaget av mus, og skitt og lus, det rant nedover veggene i bunkersen og det dryppet ned fra taket.

Så... endelig... en dag i begynnelsen av mars ble vi avløst av en bataljon hollenderne. Vi skulle hvile oss en uke i Narva. Vårt kompani fikk anvist en gate, hvor vi kunne slå oss ned; byen var rommet av sivilbefolkningen. Vi, seks norske, okkuperte et lite, gult hus midt i gaten. En tid gikk vi om i byen og snuste etter noe som kunne tjene som seng for oss. En divan, en madrass og en haug med filler ble slept sammen og ble til strålende senger. Huset besto av en ganske stor stue og kjøkken — vi slo oss ned på kjøkkenet for der

var det hele vindusruter. Det første vi gjorde om morgenen var å stoppe de knuste ruter i stuen men filler og papir. Så ble det fyrte godt i ovnen vann ble varmet opp og den store renselses-fest begynte! Alle seks kledte seg nakne, vasket seg selv og skrubbet hverandres rygg, og drev en intens og flittig jakt på lusene i klerne.

Om kvelden hadde vi kammeratfest med brennevin og god mat.

Jeg ble vekket midt på natten av en ung tysker, Hahn.

«Du har vakt fra to til fire på gårdsplassen hvor forpleiningsbilene står,» sa han.

«Det var som bare fa'n! Så herlig som jeg sov,» nesten stonnet jeg. Men det var ikke noe å gjøre ved det. Jeg kom meg opp av madrassen og begynte å kle meg. Hahn sto borte ved ovnen og varmet seg — hadde vel ikke lyst til å komme ut i kulden igjen.

«Du må gå forsiktig på gårdsplassen,» sa han.

«Hvorfor det?»

«Det er fullt av døde der. De er kommet fra Jamburg.»

«De døde kan vel ikke gjøre noe,» mente jeg.

«Nei — det er så... Men det er ikke hyggelig å se på dem,» mumlet Hahn og skyndte seg ut.

Jeg fant karabinen, hengte den over skulderen og fulgte etter ham.

Det blåste kaldt og gjennomtrengende bortover gaten, men natten var ikke mørk — fullmånen skinte klart og lyst på himmelen, fikk sneen til å glitre som et teppe av diamanter. Hahn ventet på meg i porten. «God vakt!» ropte han og løp avsted til huset hvor han bodde.

Jeg gikk inn på gårdsplassen. Ganske riktig: til høyre lå det fullt av døde. De pertentlige tyskere hadde lagt dem i nøyaktige rekker — tre rekker, hver på tolv døde. Hvert lik var dekket med et teltplank — et trekantet stykke presenning. Hst og her hadde vinden fått tak i teltduken og avdekket den dodes

ansikt. De fleste lå og strakte hendene mot himmelen som en taus anklage. Det var sant som Hahn hadde sagt — det var ikke hyggelig å se på de fahne kamerater. Uvilkårlig tenkte en: «Kanskje ligger også du snart slik... Blodig og stivfrossen...»

Jeg gikk frem og tilbake, forsøkte å la være å se på de ubehagelige rekkene. Men hver gang jeg snudde, så jeg, som i et glimt de blodige ansikter, de frosne hendene som strakte seg etter noe de ikke kunne gripe.

«Nei... jeg går heller til porten og står der,» tenkte jeg. Men det var kaldt å stå i porten hvor det ikke var ly for vinden. Så trasket jeg inn på gårdsplassen igjen og fant en lun krok mellom to biler. «Jeg får la være å se på de døde,» mumlet jeg og kastet i det samme et blikk på den nærmeste av dem. Da opplevde jeg mitt livs største redsel!

Jeg kunne tydelig se at den stivfrosne døde forsøkte å reise seg opp. Teltduken beveget seg som om liket vilde

sette seg opp. Og jeg hadde følelsen av at alle de andre døde bare lå og ventet på at han skulde reise seg — så vilde også de springe opp.

Redselen som jeg folte var ubeskrivelig. Bena skalv under meg, så det var såvidt jeg kunne holdemeg oppreist. Som tryllebundet stirret jeg på liket som beveget seg mens jeg listet karabinen ned av skulderen og slo av sikkeringen.

«Jeg skyter ham hvis han kommer opp på bena... Selv om det er en av våre.» Et minutt sto jeg og stirret og stirret, mens redselen vokste i meg. Jeg sto hele tiden og mumlet noe, men hva det var kan jeg ikke huske. Teltduken beveget seg ennå mere, en flik av den løftet seg og ut... kroppen en stor, svart katt... Den hadde vel slikket blod av den døde, eller, Gud vet, hva den skulle der under presenningen. Lettelser var så stor at jeg holdt på å falle overende.

«Den fordomte katta! Den skulde skytes!»

Men det var forbudt å skyte unodig på post. Et skudd ville alarmere hele gaten.

Jeg nesten løp til porten og sto der til vekten var slutt.

Selv om det var kaldt der så slapp en å oppleve slike redsler som inne på gårdsplassen.

Til våre meningsfeller og lesere!

Med hver post mottar vi mange brever fra våre lesere og meningsfeller. Alle gir tilkjenne sin store tilfredshet med bladet. For oss som strever med å få det til, er det selvsagt godt å se at vårt arbeid blir mottatt med begeistring.

Men begeistring er ikke nok. Det må gjøres mer av alle som forstår den store betydning «Folk og Land» har i den tiden som vi lever i.

Det er et beklagelig faktum at opplagstallet for «Folk og Land» ikke står i noe som helst forhold til de daglige takkeskrivelsene. Med sin ånd, og uten hensyn til personlige ofre og velferd går vi inn for å bekjempe den store uretten som er begått. Med åpent visir forsøker vi å legge de faktiske forhold fram for derigjennom å påvirke opinionen og for å få det norske folk fram til selvbesinnning og ansvarsfølelse.

Før at dette arbeid ikke skal strande må «Folk og Land» få flere abonnenter og dermed større lesekrets. Det er på denne måten slagkraften økes.

I dette arbeid må alle være med. Det er praktisk arbeid som kreves av hver enkelt.

Vi henstiller til alle våre lesere og meningsfeller hurtigst mulig å tegne minst én ny abonnent.

Det skulle være overkommelig for alle.